

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Ο Σόζυγος (βέβαιον) Ἑλένη! Ἑλένη!... Ἄνοιξε...

Ἡ Σόζυγος.— Παναγία μου! Καὶ τώρα τί νὰ κάμω; . . . ἔβαν
δυσήγορα ἠελίκωσαν οἱ Ἰσάυροι ἀπὸψε;

Ὁ Ἐραστής.— Λοιπὸν τώρα τί νὰ γίνῃ; ποῖς νὰ εἰπά ὅτι
εἶμαι;

Ἡ Σόζυγος.—

Ἄφου ἦσαν στοὶς Ἰσάυρους, γὰρ νὰ τὸν κάμης
νὰ φοβηθῆ πὺς πῶς εἶσαι δ . . . Σαραντὰ
πυλός!

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἔκαμον αἰσθησὴν τὴν ἐβδομάδα ταύτην, εἶνε καὶ τὸ νομοσχέδιον περὶ κατεδάφισης τῶν δημοσίων κτιρίων, ἥτοι τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τῆς Βουλῆς, τοῦ Ἐθν. Τυπογραφείου καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Ὡς ἐκ τοῦ μέτρου τούτου ὀλοκλήρως ὁ πεπαλαιωμένος θηλυκὸς δημόσιος κόσμος ἐγένετο ἀνάστατος.

Μιμούμενος δὲ καὶ αὐτὸς τὸ σῶμα τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν, ἴδρυσεν ἰδικὸν του σῶμα, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη σῶμα ἐφέδρων δημοσίων θηλέων, συνῆλθε δὲ προχθὲς εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἔκειτο τὸ θέατρον Μπούκουρα, ὅπερ ἐθεωρήθη ὡς καταλλήλοτερον διὰ τοιαύτην συγκέντρωσιν, καὶ ἀντίλλαξε τὰς σκέψεις του.

Τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεων αὐτῶν ὑπῆρξε νὰ ἐκφρασθῇ ὁμόθυμος εὐχὴ πρὸς τὴν Βουλὴν, ὅπως ἀνασταλῆ ἡ κατεδάφισις τῶν ερειπίων, ἐκ φόβου μὴ δοθῆ κακὸν παράδειγμα.

— Ἀλλὰ θὰ πιασθῆ τάχα ἡ εὐχὴ μας; ἠρώτησε μία χονδρῆ γνωστὴ κυρία, διατελέσασα ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν δημοσίᾳ χηρεία.
— Πῶς ὄχι; ἀπάντησεν ἐν ἄλλῳ λεπτοκαμωμένον καὶ ἐτοιμόρροπον εἰρησίων. Ἄν δὲν πιασθῆ ἡ δικὴ μας ἡ εὐχὴ τότε ποῖα θὰ πιάσῃ; Ἐκάμαμε εἰς τὸν βίον μας τόσα ψυχικά!...

Ἀλλὰ ἡ ἀντίρροπος μιᾶς ἄλλης ἀμαρτωλῆς ἐξηκοντούτιδος, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἔφερε 735 κυβικὰ μέτρα φτιασιديوῦ, ὑπῆρξε σπουδαιότατη.

— Ἐγὼ, εἶπε, κυρίες μου, φρονῶ ὅτι δὲν ἔχετε δικαίον νὰ διαμαρτύρησθε· καὶ καθὼ μᾶλλον πεπειραμένη, παρακαλῶ νὰ μὴ ἀκούσετε.

— Μάλιστα, μάλιστα! Ἀκούσατε, ἀκούσατε!
— Λοιπὸν τί σὰς μέλλει διὰ τὸ γκρέμισμα; Ἡμεῖς ἐπέσαμεν τόσας φορές εἰς τὴν ζωὴν μας, ὥστε εἴμεθα μαθημέναι ἀρκετά. Τώρα δὲ ὅπου δὲν ἠμποροῦμεν πλέον νὰ πέσωμεν, βλέπετε ἀναλαμβάνει ἡ Κυβέρνησις δι' αὐτό. Ἐχετε λοιπὸν καὶ παράπονα, ἀφοῦ θὰ πέσωμεν πάλιν με ἐργολάβους;

Εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἡ ὀμύγυρις διελύθη καὶ ὅλα τὰ δημόσια ἐκεῖνα εἰρησίων ἀπεσύρθησαν ἡσύχως, ἀναμένοντα τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ εὐεργετικοῦ νόμου. Μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία ἔφερε φόρεμα με κίτρινας γραμμὰς ἐξογκωμένας φρικτῶς περὶ τὴν κοιλίαν προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν ὄλων.

— Καλὲ τί γραμμὰς εἶνε αὐτὲς ποῦ ἔχετε στὸ φόρεμά σας; ἠρώτησαν ὄλοι ἐν χορῷ.

— Ἄ, αὐταὶ εἶνε μετρίκαὶ γραμμαί. Θέλω δηλαδὴ νὰ δείξω πόσα κοιλό-γραμμά εἶμαι.

Τοιουτοτρόπως ἐλύθη τὸ ζήτημα, καὶ τὰ δημόσια καταστήματα διελύθησαν ἡσύχως. Θὰ μᾶς ἐπιτραπῆ ὅμως νὰ δώσωμεν

ἐγκαίρως μίαν συμβουλὴν εἰς τοὺς ἐργολάβους. Ὅτι θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ρίψουν κάτω τὰ δημόσια αὐτὰ εἰρησίων, ἐὰν οἱ λοστοὶ δὲν εἶνε σιδεροῖ.

Ἄλλο ζήτημα κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἶνε ἡ παράστασις τοῦ Αἰαντος τοῦ μαστιγοφόρου εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον, ἥτις ἔκαμε μεγίστην ἐντύπωσιν, ἡ δὲ γενναϊότης τοῦ Αἰαντος μᾶς ἔδωκε νὰ ἐννοήσωμεν πλέον καλὰ, διὰ τὸ ὄψιμος Ἀθηναίων ἔχει δώσει τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου τούτου ὀμηρικοῦ πολεμιστοῦ εἰς τὸν περίφημον ἐκεῖνον ὁδόν τοῦ Μεταξουργείου. Βλέπετε ἐκεῖ χάριν τῶν εὐρισκομένων θηλέων, συνεκροτοῦντο αἰόμηρικώτεροι μάχαι.

Μετὰ τὴν παράστασιν εἰς μικρὸς ἀκροατῆς, ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του, γνωστὸν λόγιον καὶ καλαμπουριστὰν:

— Μπαμπᾶ! γιατί ὁ Αἶας λέγεται μαστιγοφόρος;
— Διότι, παιδάκι μου, ὄλοι οἱ ἴδιοι εἶνε μάστιγες.

Μία διαφορά παρατηρήθη μεταξὺ τῶν ἀρχαίων πολεμιστῶν τῆς Τροίας καὶ τῶν νεωτέρων πολεμιστῶν τῆς Θεσσαλίας. Ὅτι οἱ μὲν ἀρχαῖοι ὅταν ἐτρελλαινόντο, ἐβγαίνουν τὰ ποίμνια καὶ τοὺς ἐπετίθεντο, οἱ δὲ νεώτεροι ὅταν ἐτρελλάθησαν, εἶδαν τὰ ποίμνια καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν!

Ἀλλὰ ἐλπιόμην ἔσμεν τὴν θρησκευτικὴν κίνησιν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, ἡ ὁποία ἀπασχολεῖ ἰδιαιτέρως τὸν τρυφερὸν κόσμον. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ ποθητὸν τροπᾶρι τοῦ Νυμφίου, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ὄνειρον ὀλοκλήρου τοῦ ἔτους, θ' ἀντηχήσῃ ἀπὸ μεθαύριον καὶ θὰ φέρῃ παλμοὺς εἰς τὰ τρυφερότερα στήθη. Τοῦλάχιστον ἂς ἀκούσουν ὅτι ὁ Νυμφίος ἐρχεται καὶ δὲν πειράζει. Καὶ ἕνας καλὸς λόγος δὲν κάμνει ποτὲ κακό.

Ὁ συνωστισμὸς ὅμως εἰς μερικὰς ἐκκλησίας ἠμπορεῖ νὰ μὴ εἶνε τὸσον μέγας, ἀφοῦ ὑπάρχουν τόσαι ἐκκλησίαι, ὅπου ἠμποροῦν νὰ ἐκκλησιασθῶν ὄλοι ἀνέτως. Ἰδίᾳ ἡ διὰ τὸν δίσκου διὰ μέσου τοῦ στήθους ἐπιτείνει τὸν συνωστισμὸν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐνθυμούμεθα ἕνα κύριον ὅστις στρυμωχθεὶς εἰς μίαν ὀλοστρόγγυλον κυρίαν ἠκούσθη λέγων πρὸς τὸν σύντροφόν του:

— Τώρα πείθομαι, φίλε μου, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν ὅτι ἡ σελήνη εἶνε δίσκος, ἦλα τῶντο οἰκτρῶς. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν πείθομαι κ' ἐγὼ ὅτι τὰ ἄστρα δὲν εἶνε δίσκοι ἀλλὰ... σφαιραί.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ρεκλάμα τῶν ἐπιτρόπων διὰ τὰς ἐκκλησίας τῶν, ποῦ δημοσιεύουν εἰς τὰς σοβαρὰς συναδέλφους, ὅτι μαζεύεται ὁ περισσότερος κόσμος εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν, μᾶς φαίνεται πολὺν χαριτωμένη καὶ κατ' ἐξοχὴν θρησκευτικὴ. Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ δὲ ἡ μόδα αὐτὴ καὶ προχωρήσῃ, θὰ ἴδωμεν με ὀλίγον χρόνον τὰ ἐξῆς προ-

ΥΠΕΥΘΙΝΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Φοιτητής,

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ. Τὸ «Φλέρτ» τὴν ἐρχομένην, ἡμέτην δὲν θὰ ἐκδοθῆ. Ὁ λόγος εἶνε εὐνόητος. «Φλέρτ» καὶ «Μεγάλῃ ἡμέτη» δὲν συμφωνοῦν ὑποθέτομεν, ἂν καὶ τὸ λυσσώδιστερον φλέρτ διεξάγεται τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὰς ἐκκλησίας. Ἐν τούτοις πρὸς τὰς τερηθῶν οἱ τύποι καὶ εἰς αὐτὸ βέβαια συμφωνοῦν οἱ ἀγαπημένοι φίλοι καὶ φίλαι τοῦ «Φλέρτ». Τὸ προσεχὲς λοιπὸν φύλλον τὴν ἡμέτην τοῦ Πάσχα.

γράμματα ἔξωθεν τῶν τοίχων τῶν ἐκκλησιῶν:

«Εὐλόγημένοι χριστιανοί!
» Ἡ ἐκκλησία ἡ διπλανὴ
» ἐγίνε κέντρον τῶν ραντεβῶν,
» καὶ ἐπομένως εἰδοποιεῖσθε
» ἐρωτευμένοι ὅσοι κ' ἂν ἦσθε
» νὰ μᾶς τιμᾶτε—comprenez-vous?
» Ἐδῶ καθ' ἕνα κόσμον θὰ βρισκῆ
» κ' ὄλοι οἱ νέοι θὰ ἐμβάλωνεσθε,
» καὶ ἐπὶ πλέον θὰ βγαίνουν δίσκοι
» ἀκαταπαύστως... γιὰ νὰ στρυμώνεσθε.
Οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίτροποι.

Τ' ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Τὰ μάθετε τ' ἀπρόοπτα συμβάντα μου;
μὲ λίγα λόγια θὰ νὰ σὰς τὰ πῶ:
προχθὲς ἐβγήκα με τὴν κυβερνήτα μου
περίπατο λιγὰκι μακρονό.
Καὶ κεῖ ποῦ βιαστικὰ γογγῆ πηγαίναμε,
νὰ ζεσταθοῦμε ἀπ' τὴ παγωνιά,
καὶ ὄλο ἀπ' τὴ πόλιν ἐμακραίναμε
βαδίζοντας κ' οἱ δυὸ κολλητά.
Ἀπὸ τὸ ὄροστον τὸν πολὺ ἀνάψαμε
καὶ μέσα σὲ λειβάδι χλωερὸ
σ' ἕνα χαντάκι μέσα ἐσκοιτάγαμε...
—πάρτηνε κάτω κ' ἀπάνω γὰ.

Ἄχ! ἡ καὶ μὲν ἡ κυβερνήτα μου!
πόνεσε ἀπ' τὸ πέσιμο αὐτό...
Τὰ μάθετε τ' ἀπρόοπτα συμβάντα μου;
σ' ἐννέα μῆνες θὰ τὰ ξαναπῶ.
Gamin

ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ: Ὁ Αἶας (Δράμα κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ ὁποίου ἐχάρησμεν εἰς τὸν κ. Φαρν. τὴν π. 1 σ. ὀρθῶς, ποῦ μᾶς παρήγγειλε). Ἡ Τέκμησσα καὶ τὰ γοβάκια.. Ὁκ. Μαρκακίς εἶνε στὴ χαρὰ του.—Ὁ Στενοβρακάτος παίζει καλὰ. (Γενικὴ Περιέργεια). Ὁ Πρόεδρος στὸ Θεωρεῖον. (Θέματα ἀξιοπερίεργον).

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ: Ὁ Ἀέρας καὶ ἡ σκόνη. (Ἐψωμοὶ τοῦ φορέματος καὶ ἐμφάνις τῆς τιμίας γάμπας). Ἡ πώλησις τοῦ Μαγκανάρα. (Φύλλα 422 καὶ χαστούκια ἕλλα τόσα).

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΖΑΧΑΡΑΤΟΥ: (ὦρα 6 μ.μ.) Εὐεργετικὴ τῶν ὀφθαλμῶν. (Φάτε μάτια φάρμα).

ΓΡΑΦΕΙΑ ΦΛΕΡΤ: Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ πρῶτον καθεδριώτος. Ὁ Πετεινὸς μαζεύει τὰ μπαγάκια του καὶ ἐτοιμάζεται διὰ τὴν Ἰταλίαν.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ: Τὸ δελτίον τῆς πωλήσεως τοῦ «Φλέρτ» φύλλα 8,700. (Τραγικὴ λύσσα τῶν ἐλλειπόντων μας φίλων).

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΟΔΟΥΡΟΣ

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ

(Ἀπὸ τὰ ἐστενογραφημένα πρακτικὰ τῆς Βουλῆς).

Γενομένης συζητήσεως
περὶ τῶν ἐγκαϊνίων
τοῦ Χαλκίδος Ἀθηναίων,
πῶς ἔτυχον προσκλήσεως
ἐκτὸς τινων κυρίων
κ' οἱ «κύριοι τῶν κυριῶν».

Εἰς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
ἀφρισμένος ἐξ ὀργῆς
ἀνεβαίνει ἕνας πατέρας
καὶ μ' εὐφροάδειαν πολλήν
βουτηγμένην εἰς χολήν
τάδε λέγει ἔς τοὺς πατέρας:

Λοιπὸν ἔς τοὺς ἐπισημοὺς
ἐδῶ κ' εἰς τὸ ἐξῆς
δὲν θὰ ὑπάγεται κανεὶς
οὐδ' αὐτὸς ὁ βουλευτής,
ἐὰν δὲν εἶνε κύριος
κυρίας καθὼς πρέπει
καὶ ἂν δὲν κάνει τὸν σιραβὸ
καὶ τάχα πῶς δὲν βλέπει!

Σιὰς διαφορῶν τελετῶν
καθὼς καὶ εἰς ἐγκαῖνια
δὲν εἶνε ἀνάγκη εὐγένεια
νὰ ἔχουν οἱ καλούμενοι
πρέπει μονάχα αἱ σύζυγοι
νὰ σείων τὴν οὐρά των
πρὸς δὲ ὑπὸ σημάτω ν
νὰ φαίνωνται κοσμοῦμενοι.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη ὄνομα
νὰ ἔχουνε μεγάλο
ἐπίσης δὲ καὶ θέσι
γιὰ νὰ καλοῦνται δῶ κ' ἐκεῖ
ἀρκεῖ μονάχα ἡ σύζυγος
εἰς μερικοὺς ν' ἀρέσῃ
κ' ἀκόμη ἕνα ἄλλο
νὰ εἶνε... βολικὴ.

Ἔτσι κ' ἐδῶ ἐκλήθησαν
ἔς τὰ ἐγκαῖνια νὰ πᾶνε
οἱ «κύριοι τῶν κυριῶν»,
κ' εἰς ἐπισημῶν τράπεζαν
καθίστανε νὰ φᾶνε
καὶ πάντοτε θὰ τρῶν!

Ταῦτα εἶπε ὁ βουλευτής
κ' ὑπὸ πάσης τῆς βουλῆς
Ἐχειροκροτήθη,
καὶ ἐφώναξαν τὰ πλήθη
χαῖρε, χαῖρε βουλευτὰ
ποῦ τὰ λὲς ὀρθὰ κοφτά.

Ο ΖΑΝ - ΚΙ - ΡΙ

Τόσην ώρα τὸν προσμένω καὶ δὲν φαίνεται ἀκόμα,
 μὰ διψῶ γιὰ τὴ φιλιὰ του καὶ μὲν καίγεται τὸ στόμα.
 Θέλω μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ του νὰ βγῆ τῆς ψυχῆς μου τᾶχι.
 Μὰ ἂν ἴσως καὶ δὲν ἔλθῃ, σὲν καὶ τούτο τὸ τοιγάρο,
 Ποῦ μὲ δὶχως π' ἴπ α τῶρα σὲν κρεβάτι μου φουμάρο,
 θὴ ἀνάψω, θὰ κορώσω, θὰ καῶ, θὰ γίνω σταχτι...

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

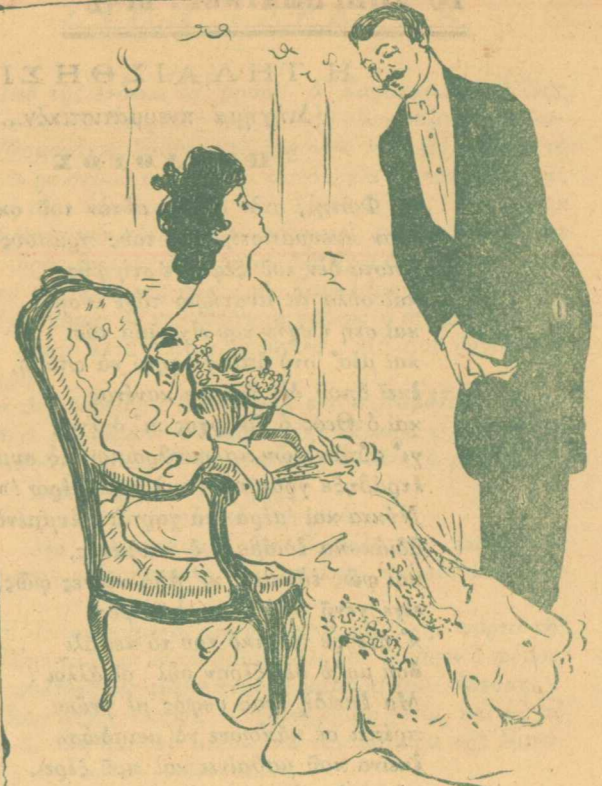
(Νανούρισμα)
 Κοιμήσου, ἀρχαίτη μου,
 κ' ἐγὼ τὸ φῶς θὰ σβύσω
 καὶ θὰ σὲ νανουρίσω.
 Κοιμήσου, ὦ Θεοσεύον!
 ὕπνον γλυκὸν κ' ἔρατεινὸν
 κ' ἐγὼ μὲ σὲ πλησίον
 θὰ ἐημερώσω... Παρθενοῦν!

— Μὰ σὲ παρακαλῶ, Μαρία ! ἤθεσι θὰ πᾶς στὴν ἐκκλη-
 σίᾳ ; Εἶσαι σχεδὸν γυμνή.
 — Αὐτὸ θὰ εἶπῃ ἐκκλησία Νίκο μου. Δὲν θὰ σκευασῶ τί
 λόγι καὶ τὸ Ἐδαγγέλιον ; Γυμνὴ ἦλθον καὶ γυμνὴ
 ἀπελεύσομαι.
 — !!!

— Τοῦ εἶπες, Μαροῦσα, ἐτι ἤμουν εἰς τὴν ὀλονυκτιαν;
 — Μάλιστα, κυρία.
 — Καὶ τί σοῦ ἀπήντησε ;
 — Ἦσο εἶπε, γιὰτὶ νὰ κάμειτε αὐτὸν τὸν κόπο; κί' αὐτὸς γιὰ ὀλονυκτὶ α ἦθε..

— Πῶς σᾶς ἐφάνη, μαντάμ, ἡ παράστασις εἰς τὸν Παρνασσὸν; ἐκίψαν καλὰ
 τὰ μικρά...
 — Τί νὰ σᾶς εἶπῃ. Τὰ μικρὰ π α ε ζ ο υ ν πάντοτε σὲν μικρά. Προτιμῶ τοὺς
 μεγάλους ! ! ...

Ο ΣΥΖΗΤΟΣ.— Τὰ ντακολετὰ τὸ ἀνοικτὸ σοῦ εἶπα μὲ πειράζει,
 Νά, τὸν Ἑγγλέσο κούτταξε αὐτὸν πῶς σὲ κωτάζει.
 Ἡ περιέργεια αὐτὴ μὲ θίγει εἰς τὰ καίρια.
 Η ΣΥΖΗΤΟΣ.— Σέπα, φοχὴ μου ! Ἄφισε τὸν ἀνδρῶπιον. νὰ βλέπῃ.
 θὰ ἦνε περιηγητὴς καὶ νέος καθὼς πρέπει
 καὶ μελετᾷται, φαίνεται, τῆς γῆς τὰ ἡ μ ε ι σ φ α ι ρ ι α.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

Η ΤΗΛΑΙΣΘΗΣΙΑ

(Διήγημα πνευματιστικόν...)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

“Ο Φώτης, στὸν αἰῶνα αὐτὸν τοῦ σκότους ἦταν πνευματιστὴς ἀπὸ τοὺς πρώτους· τίποτα δὲν τοῦ ξέφευγε στὴ φύσι καὶ οὐλα τὰ μυστήρια τᾶξε λύση, καὶ στὴ ψυχὴν του εἶχε μία τάσι καὶ μέσ’ στὸ ἀπροχώρητο νὰ φτάση, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔφτασε κανένας καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἀναρχος κ’ ὁ ἕνας γι’ αὐτῶν τῶν παληανθρώπων τὸ συμφέρο, ἐτρόβηξε γραμμὴ: «μὴ περαιτέρω!» Νύκτα καὶ ἡμέρα στὰ χαριῶτα σκυμμένους ἀδιάκοπα ἐδιάβαζ’ ὁ καυμένος, καὶ φῶς ἐδῶθε, κ’ ἀπὸ κείθες φῶς, εἶχε γενῆ σιγὰ — σιγὰ σοφός, κ’ ἤξευρε τὸ δικό του τὸ κεφάλι ὅσα μαζὸν δὲν ξέραν οὐλ’ οἱ ἄλλοι! Μὰ ἐπειδὴ ἕνας σοφός μὲ γινῶσι πρέπει σὲ κάποιον νὰ μεταδώσῃ ἐκεῖνα ποῦ μαθαίνει καὶ ποῦ ξέρει, γι’ αὐτὸν τὸν λόγον ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα γιατρὸν περιφρημο στὴν πόλι ποῦ γιὰ σοφὸ τὸν ἀπεροῦσαν ἔλοι καὶ κάθε ἀνακάλυψι μεγάλη ποῦ δὲν τὴν καλονοιοῦσαν οἱ ἄλλοι, ὁ φίλος ὁ νιοτόρος, ποῦχε γινῶσι κ’ εἶχε σοφία τόση κ’ ἄλλη τόση, στὸ σπῆτι, ἔπον τακτικὰ ἐρχότανε ἐκ τῶν προτέρων τὴν παραδεχότανε, καὶ κάθε νέο π’ ἀκουγε μαντάτο χωρὶς συζήτησι νὰ βάλῃ κάτω, δὲν ἔπαινε ὁ φίλος μὲ τὴν πρώτη νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν κῆρ Φώτη, εἶτε σπουδαῖο ἦταν, ἢ γελοῖο, νὰ τοῦ παραδεχθῆ τὸ μεγαλεῖο! Μὰ κ’ ἡ Μαρή γυναῖκα πεταχτούλα, ἦταν μπασμένη στὰ μυστήρια οὐλα, κ’ ὅταν ὁ Φώτης ἔτρεχε μὲ φούρια, καμμία ἀνακάλυψι καινούρια νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ ποῦχε κἀνῆ ἐκεῖνῃ καθισμένη στὸ ντιβάνι κ’ ἐκεῖ κρυφομιλώντας κατὰ κόρο μ’ ἐκείνον τὸν περιφρημον νιοτόρο ἔτσι, γόνα μὲ γόνα κατὰ ποῦσανε, τὸν ἄκουγαν καὶ τὸν χειροκροτούσανε.

— Μιὰ ἀνακάλυψι θὰ κάνω πρώτης, λέει μιὰ μέρ’ ἀπ’ τῆς πολλῆς ὁ Φώτης, π’ ἂν ἴσως μορὲ ματιά μου πετύχῃ, μὰ τὸ Θεὸ τὴν ἔκαμα τὴν τύχη. Σᾶς βεβαίωνω βρισκομαι στὸ δρόμο ἕνα κρυφὸ ν’ ἀνακαλύψω νόμο γιὰ νὰ ἐξηγηθῆ τί σημασία ἔχει αὐτὸ ποῦ λὲν “τηλαισθησία,». Ἄν ὁ Θεὸς μοῦ κἀνῆ τέτοια χάρι ὁ διάλογος τὸ διάλογο θὰ πάρῃ, κ’ ὁ κόσμος θὲ νὰ μάνῃ τί συμβαίνει, ὅταν ἀπὸ μακρὰ καταλαβαίνῃ ὁ ἕνας, ὅταν γίνετ’ ἕνα πρᾶμμα χωρὶς ποῦ λὲς τηλεγραφο καὶ γράμμα.

— Ἄν ἴσως καὶ καὶ τὸ βρῆς αὐτὸ κῆρ Φώτη παγκόσμιος θὰ γίνῃς μὲ τὴν πρώτη, ποῦ σὰν καὶ σὲ κανεὶς δὲν θάναί ἄλλος, τοῦ λεί κ’ ὁ νιοτόρος ὁ μεγάλος. Ἐμπρός, ἔμπρός! κουράγιο μόνο κάνε κ’ οἱ κόποι σου χαμένοι δὲν θὰ πᾶνε, καὶ ὅταν σὲ δοξᾶς ἢ ἀνθρωπότη, μὴ μᾶς ξεχνᾶς στὴ δόξα σου, κῆρ Φώτη!

“Ο Φώτης, μὲ τὴν μετριοφροσύνη ποῦ ἔχουν πάντα οἱ μεγάλοι ἐκείνοι τοῦ ἔσφιξε τοῦ κῆρ γιατροῦ τὸ χέρι καὶ τοῦπε πῶς κ’ αὐτὸ θὰ καταφέρει. Καὶ τέλος πάντων ὁ γιατρὸς ὁ σηκώθη, μὲ τὸ μεγάλο λόγο ποῦ εἰπώθη, ἐπρόσφερε κατὰ σειρὰν τὸ χέρι στὴν Φώταινα καὶ στὸ σοφὸ τῆς ταῖρι κ’ ἐβγήκε χαρειῶντας ἀπ’ τὴ σάλα, ἐνῶ ἐκεῖ ποῦ ἦτανε στὴ σκάλα, κατὰ τὴ Φώταινα κρυφὰ ἐγύρισε καὶ μυστικὰ δυὸ λόγια τῆς ψιθύρισε!...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ξημερώνει τὴ Φώταινα τὴν πιάνουν κἀτι πόνοι, ποῦ ὁ φτωχὸς ὁ Φώτης τᾶξε χάση. Ρωτᾷ μὴ θάλλῃ τίλιο νὰ τῆς βράσῃ ἢ νὰ τῆς κἀνῆ ἄλλα γιατροσόφια; Τίποτα! ἦταν ἡ φτωχὴ σὰν ψόφια, καὶ μόνο ποῦ κατώρθωνε νὰ κλαίῃ.

— Θέλεις νὰ φέρω τὸ γιατρό; τῆς λέει.

— Τρέχα!.. ἄρας, ἀστραπὴ νὰ γίνῃς, κ’ ἂν ἴσως ἔχῃ βγῆ νὰ περιμείνῃς δὲν μὲ πειράζει ὅσο κ’ ἂν βραδύνη σ’ ἄλλο γιατρὸ δὲν ἔχω ἄμυστοσύνη. Τότε κ’ αὐτὸς μὲ βουρκαμένο μάτι ἀφίνει τὴ γυναῖκα στὸ κρεββάτι, πηδᾷ τὴ σκάλα τοῦ σπητιοῦ μὲ τρόμο, παίρνει τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο δρόμο, καὶ τέλος πάντων ἕνα ἀμάξι πιάνει καὶ στοῦ γιατροῦ τὴν κατοικία φθάνει.

— Εἶνε ἀπάνω ὁ γιατρὸς; ρωτάει.

— Ὁχι, ὁ δπηρέτης ἀπαντᾷ καὶ μοῦπε ἂν κανένας τὸν ζητήσῃ νὰ περιμείνῃ, γιατί δὲν ὄ’ ἀργήσῃ. Στὸ σπῆτι τοῦ γιατροῦ ἀμέσως μπαίνει, καὶ ὁ σοφὸς ὁ Φώτης νὰ προσμένει μὰ κάθεται ὁ δόλιος στὰ βελόνια, καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ φαίνονται σὰν χρόνια.

“Ὁρα μισή, καὶ ὅρα μιὰ περνᾷ, στὸ παραθύρι βγαίνει καὶ κυτᾷει, μὰ μῦλον τοῦτο ὁ γιατρὸς δὲν φαίνεται, κ’ ὁ Φώτης χολοσκάνει καὶ πικραίνεται, γιὰτ’ ἡ φτωχὴ γυναῖκα δὲν μπορούσε, κ’ ἀδικῶς τὸ γιατρὸ τῆς καρτεροῦσε.

Ἀφίνει τὸ λοιπὸν παραγγελιὰ ἔχει δὲν ἔχει ὁ γιατρὸς δουλειά, οὔτε λεπτὸ τῆς ὥρας νὰ μὴ χάσῃ καὶ γρήγορα στὸ σπῆτι του νὰ φθάσῃ γιὰτ’ ἡ κυρία Φώτη δὲν μπορεῖ καὶ μόνο τὸ γιατρό τῆς καρτερεῖ. Τραβάει τὸ λοιπὸν μὲ βιά μεγάλη, παίρνει τ’ ἀμάξι καὶ γυρίζει πάλι καὶ σιγαλὰ τὴ σκάλα ἀναβαίνει μὴν εἶνε ἡ γυναῖκα κοιμισμένη καὶ ἐπειδὴ εἶχε κακονυχτίση θὰ ἦταν ἀμαρτία νὰ ξυπνήσῃ.

ΔΟΥΛΙΚΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ

ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ

Πάει λοιπὸν κ’ ἐκεῖνος ὁ καυμένος σιγὰ στὴ κάμαρά του φοβισμένος, καὶ ἀκουμπᾷ τὸ χέρι του στὸ μάνταλο, κ’ ἀνοίγει... “Ὁ, τί θέαμα! τί σκάνταλο!... ὁ κῆρ νιοτόρος μὲ σβυσμένο μάτι καθόταν στῆς γυναῖκας τὸ κρεββάτι, καὶ ἔτσι, ἔπως ἦτανε σιμά τῆς, εἶχε τὸ χέρι μέσ’ στὸ πάπλωμά τῆς. . .

“Ο Φώτης ἔχασε εὐθὺς τὸ χρῶμά του, καὶ στάθηκε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα του, γιὰτὶ ἄλλοῦθε τὸ γιατρὸ ἐξήτει κ’ ἐκείνον τὸν εὐρῆκε μέσ’ τὸ σπῆτι!

— Μὰ στὸ θεὸ σου, λέει, κῆρ γιατρέ μου, πῶς βρέθηκες στὸ σπῆτι μου; γιὰ πέ μου.

— Ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμόμουν στὸ κρεββάτι μου τὴ νύκτα κἀτι χτύπησε στὴ πλάτη μου, καὶ μὲ μιὰ δύναμι μυστηριώδη ἔπιασε καὶ μοῦ κούνησε τὸ πόδι, ἐνῶ ἐκεῖ ποῦ ἦτανε στὴ σκάλα, ἀκούονται στὴ πόρτα κἀτι κρότοι καὶ μιὰ φωνὴ περνᾷ σὰν τὸν ἄερα, ἀπ’ τ’ ὄν’ αὐτί μου στ’ ἄλλο πέρα πέρα:

— Σήκω, μοῦ λέει, ἀπὸ τὸ κρεββάτι, στὸ σπῆτι τοῦ κῆρ Φώτη τρέχει κἀτι ἔχ’ ἢ κυρία στὴν κοιλιά τῆς πόνο κ’ εἶνε κακὰ αὐτὸ σοῦ λέγω μόνο: τρέχα λοιπὸν, τὴν ὄρα σου μὴ χάνεις καὶ τὴν προφθάνεις ἢ δὲν τὴν προφθάνεις. Μόλις ἀκούει τούτην τὴν κουβέντα ὁ Φώτης μένει μὲ τὸ στόμα τέντα.

— Μωρὲ τί λὲς! φωνάζει μὲ χαρὰ! Τοῦτο εἶν’ κ’ ἂν εἶναι μιὰ φορὰ. Μπούμ! καὶ τὴν πῆρα τὴν ἀθανασία! νὰ τί θὰ πῆ, γιατρέ, τὴ λ α ι σ θ η σ ι α! ὅπου μὲ τόσους δὲν τὸ βρῆκα ἀγῶνας οὔτε κ’ ὁ σοφὸς Φλαμαριώνας, κ’ ὅτι ζητοῦσε σ’ οὐλῆ τὴ ζωή, τὸ βρῆκα γῶ σὲ τοῦτο τὸ πρῶ!

Κάθησε νὰ γιατρέψῃς τὴν κυρά μου πηγαίνω μιὰ σιγμὴ στὴν κάμαρά μου, νὰ γράψω περὶ μὲ λόγια μετρημένα ἢ λύσις πῶς δφείλεται σὲ σένα!... Καὶ πρὶν νὰ φύγῃ τρέχει νὰ φιλήσῃ τὸ φίλο τὸ γιατρὸ ποῦ τῶχε... λ ὄ σ η!

‘Ο Αριστερός Ψάλτης.

ΜΙΑ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ
Διὰ τὸν κ. Γιάννην Μάγκαν.

Κύριε Διευθυντά.

Μανθάνω ἔτι αὐτὸς ὁ φαῦλος τὸν ὅποιον μέχρι τοῦδε εἶχατε στὸ γραφεῖον σας διαδίδει ἔτι γράφω εἰς τὴν Ἐφημερίδα του. Παραγγελιατέ του σᾶς παρακαλῶ, διότι ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω προσωπικῶς, ἔτι ἂν τολμήσῃ καὶ βάλῃ πουθενὰ τὸ ψευδώνυμόν μου εἰς τὴν ἐφημερίδα του, θὰ τὸν τσακίσω. Ὁρισμένως θὰ τὸν στελιῶ δεμένον στὴν Εἰσαγγελίαν, μετὰ τῆς ἔποιας, καθὼς γνωρίζετε, τόσας ἄλλας ἔχει δοσοληψίας.

Ἀθῆναι τῆ 18 Μαρτίου 1904.
Μετὰ τῆς προσηκούσης ὑπολήψεως Διατελῶ

‘Ο Αριστερός Ψάλτης.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
Εἰς Πορδῶν.

Πολλὰ κακὰ κἀν’ ἡ πορδῆ, ὅταν δὲν ξεθυμᾷν’ μόλις δὲ βγῆ, κἀνθὲ κακὸ ποῦνε στὸ σῶμα γᾶνει. Δοιπὸν, καλὸ, ἂν καὶ κακὸ ἴμορρετ’ ἡ πορδῆ καὶ βγάξει, μ’ ἄρχοντα τότε δύναμι, κ’ ἡ δύναμι τῆς μοιάζει.
(Ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο Νίκαρχο)

C. SIPAIL

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ

Μοῦ εἶπες πῶς ἀναχωρεῖς
Καὶ μόνον θὰ μ’ ἀφήσῃς
Κι’ ὅτι μαζὸν δὲν ἤμπορεῖς
Μ’ ἐμὲ διὰ νὰ ζήσῃς.

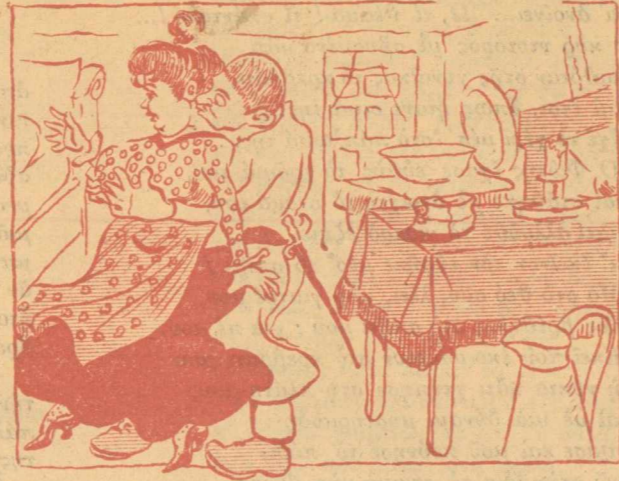
—

Τουλάχιστον θὰ ἐνθυμηθῆς
Τὰ τόσα δάκρυά μου
Ποῦ... ἔχυνα, ὅταν ἐσοῦ
Ἦσουν στὴν ἀγκαλιά μου...

SOISAC

ΤΟ ΠΟΡΤΟΦΟΔΙ

Επιστολή εικονογραφημένη αστυφύλακος πρώην εδζώνου, προς τὸν φίλον του Μητρούσην εἰς τὸ χωριό.

1.—Ὀὐρὲ Μητρούση!

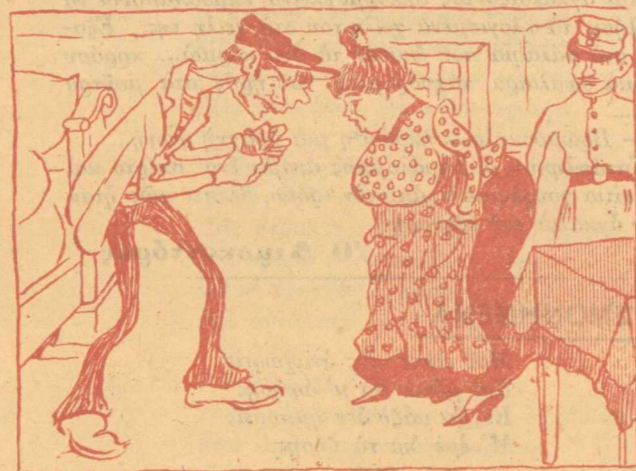
Τί νὰ σ' πῶ καὶ τί νὰ σ' μολούησου μὴ μιὰ χουντρή π' ἀπάντησα κι' ἄπρη ἀποὺ πῖσου. Μὴ μιὰ ματιὰ ποὺ τὸ ἔριξα, Μητρούση μου κουπρέτη, λιγώθηκ' ἢ ἀφλότιμη κι' μοδὲς καμὶ σῆτι.

2.—Τραβοὺ τοῦ λ' πὼν στὸν σπῆτι τῆς κ' ἰγού χουρὲς ν' ἀργήσου κι' μπαίνουμι στὴν κάμερα μπρὸς αἰνὴ, κ' ἰγὸς πῖσου, μὰ καὶ ποὺ μέσ' στοῦ οὐερκαριὰ ἴβνα φίλι τῆς δίνου, σκούζει: — Ἄδῶ, πῶ! οὐ ἀντρας μου!... κι' ἴφρα τί θὰ γίνουμι.

3.—Μουρὶ νὰ πάρ' οὐ δῖαυλους! Παίρνου τοῦ φῶς κι' ἀνοίγου μὴ μὲ συλλήψη δηλαδὴς στὴ φάνα πρὶν νὰ φύγου, μὰ κείνους μπατῖν ἰ παραυτὺς, ποὺ λῖες, βρὲ μπουραζέρη, κι' νάσου μένου ἰκαλο μὴ τὰ κηρὶ στοῦ χέρι.

4.—«Ὀδὴ! τῆς λῖες οὐ ἀντρας τῆς, σιργουνα! ἰξίγησου ἔτι θέλει οὐ ἀστυφύλακας στὴν κάμερα μαζὺ σου; «— Σιέρεϊς, τοῦ λῖες, ἡμουνη σκουμμέν' στοῦ παναθῖρι κῆ μου ἰπῖσιν οὐ ποδρτ-μουνιές, καβρῖμένς νοικουκῆρη,

5.—«κ' ἰλόγου του, ποὺ γύριζε σκουπὸς σ' αὐτὰ τὰ μέρη μου σήκασαι τοὺν ποδρτ-μουνιὰ κι' ἀνέθη νὰν τὸν φέρη. Τότις κ' ἰγού, μὴ μαθιπῆ ἰτούτου τοῦ χουνέρι, τῆς δίνου τοὺν δεκόνι μου τοὺν ποδρτ-μουνιὰ στοῦ χέρι, κ' ἰκείνους οὐ ἀφλότιμους, χουρῖς νὰ ἰξίτάση παίρνει, ποὺ λῖες, τὴν πρέπουσαν τοῦ νοικουκῆρη στάσι.

6.—κ' ἰνοῦ ἰγού στικόμενοι σὰν ἀγαλα στὴν μπάντα σφουγγάει τὰ λεπτούλια μου, δικέξη κῆ τριάντα! Καὶ παίρναι τὴ γυναῖκά του κι' ἀρχίζει τὴν κουδέντα, ἰνὸ ἰγὸς σὰν τοῦν χαζὸν κῆ μὲ τὰ στόμα τῆτα, ἰβρίθηκα σὶ μιὰ στιγμὴ ἀποὺ δρόμου πάλι κατου δίχους λιπρὲ, Μητρούση μου, σὰν τὸν βοιγμένου γάτου! Ἰν' Ἀθήνησιν τὴν 16 τοῦ Μάρτη 1904.

Ὀὐ φίλους σου κῆ μπουραζέρη Κίτσαυς.

ΤΟ ΠΑΡΑΒΑΝ

Ζευγαρωμένοι μιὰ χαρὰ αὐτὸς κι' αὐτὴ κάθε φορὰ πῖσω ἀπὸ 'να παραβάν, γλυκὰ ἐκείνη τὸν σκουτῆ κ' ἐκεῖνος προχωρεῖ κοντὰ καὶ παραβάν... καὶ παραβάν...

ΣΥΝΤΗΚΤΑΙ:

- ΜΟΥΦ = Της Έβδομάδος.
ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΨΑΛΤΗΣ = Διηγήματα
ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ = Αριστοκρατία.
ΖΑΝ-ΚΙ-ΡΙ = Ποιήματα.
ΚΟΥΑΣΙΜΟΛΟΣ = Κωμωδία.
ΚΟΚΚΟΡΑΣ = Έξανθρία.
ΠΕΤΕΙΝΟΣ = Άλληλογραφία.
ΔΟΝ-ΣΑΧΛΑΜΑΡΑΣ = Σκίτσα.
ΚΑΡΑΝΤΑΣ = Εικόνες.
ΔΙΣΖΟΛΑ-ΔΕ-ΜΟΝΤΑΛ = «Πεταχτό»

ΦΛΕΡΤ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
'Εκδιδόμενον εν Αθήναις κατά Πέμπτην

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΠΕΤΒΙΝΟΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΡΟΚΑΜΒΟΛ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
12 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 12

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

- ΑΝΦΑΝ ΓΚΑΤΕ
ΦΑΡΜΑΚΟΜΥΤΗΣ
ΣΤΡΑΒΟΕΥΛΟ
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑ-ΛΗΣ
ΡΑΦΑΗΛ Β'.
ΓΓΑΜΕΝ
ΥΑΚΙΝΘΟΣ
CISIRAIL
Α-ΤΕΛΗΣ
ΣΑΤΑΝΑΣ

ΡΕΠΙΟΡΤΕΡ: ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ — ΚΟΡΤΑΚΙΑΣ — ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έτησια Δραχ. 6.— Έξάμηνος Δραχ. 3.50.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΦΛΕΡΤ»,

ΑΘΗΝΑΙ

— Τήν ώραίαν επί άρνούδω χάρτου έπιστολήν σου έλαβον
σπάνιε φίλε κ. Α-Τέλη. Πρέπει και πάλιν να σου επαναλάβω
έκδηλώσεις εύγνωμοσύνης άγαπητέ φίλε; Πόσον είσαι καλός
και πόσον με άγαπάς το βλέπω. Ο Γιάννης Μάγκας επί τρι-
ετιαν τρώφιμος τών φυλακών Πατρών, εξεδιώχθη του γρα-
φείου μου. Ήτο έντροπή να εύρίσκειται μέσα εις το γρα-
φειόν μου άνθρωπος έν τόσαι κατηγορία βαρύνουν και δή
τόσον κουράλης. Τι να γείνη άγαπητέ; τόν έτάϊσε κι' αυτόν
έ Πετεινός μου. Δέν μπορούσε λοιπόν, παρά να του άνταπο-
δώσει το εύχαριστώ. Σε εξέπληξε βέβαια το ότι είδες ένα
ποίημά σου εις το φύλλον του χωρίς να του το στείλεις. Να
σου λύσω έγώ τήν άπορίαν αυτήν, άγαπητέ. Ο τ ί μ ι ο ς
αυτός κύριος έλεψεν έπιστολάς, «πεταχτό» και πολλήν άλ-
λην ύλην εκ του γραφείου μου, μεταξυ τής οποίας και το
ποίημά σου. Άλλά είδες με όποιαν λωποδυτικήν τέχνην άν-
τιγράφει το «Φλέρτ»; Σωστός πίθηκος. Άλλ' έννοια σου τόν
διώρθωσαν οι έφημεριδοπώλαι. 422 φύλλα ήτο ή κυκλοφορία
του.

Πίθηκοι, φίλε μου, πίθηκοι. Εϋθύς ώς εξεδόθη το «Φλέρτ»
εξεδόθησαν τόσα και τόσα. Το «Φίς», ή «Ριζιά», το «Χιου-
μορ», το «Στύλ», το «Κάρτ-Ποστάλ», το «Φρου-φρου» και
άλλα άνω ούκ' έστι αριθμός. Ποϋ είνε τα όμως; Κανένα δέν
φαινεται. Λοιπόν Γιάννης Μάγκας, και πράσινα άλογα. Άμ
το κ ο μ ψ ώ ς επιπλωμένον χαμαρίνι-γραφειόν του, ποϋ το
άφίνεις; Άλλ' άς τόν άφήσουμε αυτόν τόν ψυρρή, και πές
μου τώρα δέν θα σε ίδη ή Πετεινός μου προτου φύγη; Γιατί
αυτό το ίνκόνιγο; Το σημερινόν φύλλον μου δέν είνε και τό-
σο σόκιν, γιατί ή σημερινή Πέμπτη είναι ή τελευταία κατά
τήν όποιαν μπορεί κανείς να άστειεύται, διότι μετά τέσσαρας
ήμέρας αρχίζει ή Άγία Έβδομάς. Τήν δε έρχομένη Πέμπτην
δέν θα εκδοθη το «Φλέρτ». Έ, έτσι δέν είνε; «Φλέρτ» και «Με-
γάλη Πέμπτη» δέν πάει, άν και καθώς ξέρεις το λυσσώδεςτερον
φ λ ε ρ τ διεξάγεται τās ήμέρας αυτές εις τās Έκκλησίας.
Ή γράφουσα τās γραμμάς τούτας Δις Ζόλα-δε-Μοντάλ σās
εύχαριστεί δια τās εκδηλώσεις τών συμπαθειών σας, αϊτινες
βέβαια, κάθε άλλο είνε παρά φ λ ε ρ τ ι κ α ί. Το τής
«Παστρικής» πολυ καλόν. Σου αναγγέλλω και μίαν ειδήσιν:
Τήν έρχομένη Πέμπτην δέν θα εκδοθη μὲν το «Φλέρτ», άλλα
από τήν Πέμπτην του Πάσχα θα είνε σωστό άριστούργημα.
Έκλεισαμεν συμφωνίας με τέσσαρας ακόμη διαπρεπείς
καλάμους. Έννοείς και φαντάζεσαι ποιοί είνε αυτοί. Θα
μού πής τώρα ότι ή έκδοσις του φύλλου γίνεται ακόμη
πολυέξοδος και πολυτελεστέρα, άλλ' αυτό δέν πειράζει. Ή
κυκλοφορία του φύλλου το επιτρέπει. 8,700 γάρ ή του πα-
ρελθόντος φύλλου.

— Ευχαριστώ πολυ Παλαί Έραστά. Τα ξέρω όλα.
Ο Μαρκάκης είνε σωστός θεοτούμπης, μακυτό το βλέπει
εις τήν στήλην τών «Δημοσίων Θεαμάτων».
— Διατί είσαι παραπονώριχο Gamin; Να ποϋ τὰ «Απρό-
οπτά σου» δημοσιεύονται.
— Έγινε το χατήρι σου Έρωμένη Β. Και ακόμη θα
τόν παραλάβω χονδρικώς.
— Παραπολύ καλά τὰ επιγράμματά σου Μήτσο Θελωμή.
Σε συχαίρω.
— Στείλε μου άλλα φίλον Mon-Repos και θα τὰ δημο-
σιεύσω άμέσως. Έκείνα έλωποδυτήθησαν από τόν κ. Γιάννην
Μάγκαν.
— Βεβαίως έχεις μέγα δίκαιον Άρτανιάν. Άλλά ποϋ

μυαλό εκείνη τήν ήμέρα. Σεις οι άνθρωπολογαγοί είστε φο-
βεροί άνθρωποι, άλλα τώματες πώς ή Τκ. σ' άγαπᾶ στα
σωστά;

— Το ποίημά σου είνε πολυ καλόν, έπειτικώς όμως κρινό-
μενον φίλε Κάβουρα. Μερικοί στίχοι όμως μπορούσαν και
να λείπουν.

— Πολυ καλή «Η Γειτονοπούλα», Άρχίδαμε. Τι κάνει
ο φίλος σου;

— Λοιπόν γλυκεία Μις Ribelle;

— Έλαβον τήν έπιστολήν σας κ. Δίδε. Βλέπετε πρός
χάριν σας έδημοσιεύθησαν.

— Πολυ καλό «Το πάθημα τής κόρης» φίλε Λιάν-Κε. Ό-
μως είνε πολυ σόκιν και μυρική Εισαγγελίαν.

— Όμοίως και το Ιδικόν σας Άνθος τής Άνατολής.

— Είστε πάρα πολυ εύγενής Ιάσων. Διατί επιχειρείτε να
μού κρουθήτε με το άρρεν ψευδώνυμόν σας άφου όλοφάνερα
το βλέπω ότι είστε δεσποινίς; Έκ τών γραφομένων σας
φανίεσθε πολυ λαμπρά κόρη και δια τούτο θα σπεύσω εις
τήν εκτέλεσιν τών όσων μου γράφετε.

— Η άρροστοιγίς σας δέν είνε πολυ πολυ καθως πρέπει
Στρατηγέ Γιαμαγάτα. Πώς λοιπόν; Και σεις οι στρατηγοί
και μάλιστα στρατηγοί Ιάπωνες κάμνετε λάθη;

— Έλαβον τήν έπιστολήν σου φίλτατε Διάβολε. Η πα-
ράκλησίς σου κατά γράμμα θα εκτελεσθη.

— Εξηγηθήτε σαφέστερον παρακαλώ Μαγεμένο Πο-
τήρι. Περι τίνος πρόκειται;

— Διατί επιχειρείτε να με γελάσετε Τακτική μου Άνα-
γνώστρια; Όλοφάνερα το βλέπω ότι είστε άρσενικός. Διατί
λοιπόν. Έν τούτοις θα γίνη το χατήρι σας.

ΕΙΡΑΙΕΥΣ

— Έλαβα και τήν έπιστολήν και τās πέντε ώραίας
κάρτ-ποστάλ άγαπημένη Γιάννη Άγιάννη. Τα δια το «Πε-
ταχτό» όλα θα δημοσιευθούν. Τώρα καθως βλέπετε δημοσιεύω
άκομη από τήν πρώτην έπιστολήν σου. Ποόσεζε όμως καλά,
καλό μου παιδί, διότι εις μερικās ειδήσεις εύρηκα και ψέμ-
ματα. Πώς έτσι; Όταν μου στέλλης, άγαπητό παιδί, μίαν
ειδήσιν δια το «Πεταχτό» πρέπει πρώτον να τήν εξακριβώ-
νης καλά. Και όχι μόνον σύ, φίλτατε, άλλα και κάθε άλλος
πούμου γράφει δια το «Πεταχτό».

— Ευχαριστώ δια τούς στίχους σου φίλον Άγαλαμα.

Ό τι καλά, ω, τι λαμπρά
Πού ή Πετεινός έβγήκε
Τής κόττες του θα θυμηθη
Πού μοναχαις άφηκε.
Στο κοτέτσι τους θα πάη
Να τούς δώση ένα φιλί
Να τής θάλη πάλι κάτω
Να τής πιάση άπ' τδ... λειρί.

Τα δια το «Πεταχτό» όλα θα δημοσιευθούν, άλλα με τήν
σειράν των.

— Εύγνωμονώ άγαπητόν μου Enfant Gâté. Δύο μόνον
έπιστολάς σου έλαβον διότι ή άλλη σου υπεξηρήθη υπό του
τ ι μ ί ο υ κ. Γ. Μάγκα. Θα νομίσης κολακείαν άν σου πώ
ότι «Η Ζηλιάρα» είνε άριστούργημα. Τι έμποροιά στίχου,
τι καλλονή! Και όμως... Και όμως αυτό το φιλολογικόν
άριστούργημα δέν θα δημοσιευθη. Και το γιατί, το μαντεύεις
βέβαια. Ίδιως το ε' τετράστιχόν του είνε θεϊόν:

Τι μου έζήτησες ποτέ και δέν σου τώχω κάνει
Δέν μ' εύρες πάντα πρόθυμο σε κάθε σου δουλειά;

Το πρός τόν Πετεινόν μου θαυμασίον και γι' αυτό τās θερμάς
μου εύχαριστίας.

Ο Πετεινός επέταξεν από τήν φυλακή του
Και πάλιν εις συνέλευσιν τής κόττες του καλεϊ
Τεντόνει πάλιν κ ο κ ι ν ο το ένδοξο λειρί του
και άς προφθάση με χαρά ή κάθε μιὰ καλή.

— Λοιπόν πώς έπεράσατε εις το Παρίσι κ. Boileau
Despreaux; Λαμπρά αναμειβόλως. Είστε όμως πολυ εύγενής
να μου λέτε ότι το φύλλον μου άμιλλᾶται πρός τὰ Παρισινά
και δι' αυτό σας εύχαριστώ πολυ. Τα δια το «Πεταχτό» όλα
θα δημοσιευθούν.

— Άγαπητέ μου Μοσχομάγκα μπορείς να έλθης να ίδης
τόν διευθυντήν μου. Από το ποιηματακι σου ζυμειν ένθου-
σιασμένος:

Θ' αναχωρήσης, Πετεινέ
Εις ξένα μέρη μόνος
Θά γίνης τών όρνιθων
Ο άσπλαγγγός των πόνος.
Κι' όταν γυρίσης πάλι
Μ' όλόχαρη καρδιά
Στήν ιδικήν σου άγκάλη
Δός τους πολλά φιλιά.

Τα ποιηματακια σου πολυ καλά και τα δια το «Πεταχτό»
δλα θα δημοσιευθούν.

— Άλλην έπιστολήν δέν έλαβον, ειμή τήν εις ην σας άπαν-
τώ κ. Περικνημιδοδέτα. Τα δια το «Πεταχτό» όλα θα δη-
μοσιευθούν.

— Τώρα βλέπω όλοφάνερα τήν πρός εμε άγάπην σου, άγα-
πημένη μου Μπαλτάκα. Δέξου τήν βαθείαν μου εύγνωμο-
σύνην. Τα κατορθώματα εκείνου του λωποδύτου μη σε
συγχίζουν, άγαπητέ. Έλαβε τὰ επιχείρια τής κακίας του.
Μη μου παραπονείσαι όμως δια μερικās άθετήσεις ύποσχέσεων
— έννοείς—, άλλα λάμβανε υπ' όψην σου και τās δυσκολίας.
Το φύλλον μου έχει πολυ μεγάλο σχήμα και πολλήν εργασίαν
και εις το λιθογραφείον και εις το τυπογραφείον. Δέν είνε
πολυ εύκολο πράγμα ή έκδοσις του. Έννοείς γιατί στο λέγω
αυτό.

— Καλά λοιπόν Σκουοπέυλο. Τώρα αρχίνα τήν δουλειά
σου.

— Αφου τόσον με παρακαλείς, θα γίνη το χατήρι σου
φίλτατε κ. Κουλήχη. Όλα θα δημοσιευθούν.

— Κατά γράμμα θα εκτελεσθη ή παράκλησίς σας γλυκύ-
τατε Amour.

ΠΑΡΧΙΑΙ

— Καί τήν ιδικήν σας έπιστολήν έλαβον φίλτατε Καρ-
χαρία (Κυπαρισσία). Σας εύχαριστώ πολυ δια τήν προσ-
φοράν και εύχαρίστως θα δημοσιεύω ό,τι μου στέλλετε.

— Έλαβον τήν έπιστολήν σου φίλον Άνθος τής Άνα-
τολής (Ζάκυνθος). Διατί έπήρες το ψευδώνυμον άλλου φί-
λου μου; Έν τούτοις έγώ θα δημοσιεύσω εκείνα ποϋ μου
γράφετε.

— Έλαβον και τās δύο έπιστολάς σου, άγαπητέ φίλε Πε-
ριπλανώμενε (Κορώνη). Δι' εκείνο ποϋ μου γράφεις σου ά-
παντώ: Δέν πρέπει να επιμένης ζητῶν έπιστολήν. Τι σε
μέλλει, άρκει ότι αι συνεντεύξεις πάνε καλά. Τα δια το
«Πεταχτό» όλα θα δημοσιευθούν, άλλα να μην γκρινιάζης.

— Τήν γεμάτην αληθινά και ειλικρινή αισθήματα έπι-
στολήν σου έλαβον, άγάπη μου Κεϊ (Ζάκυνθος). Ευχαριστώ
πάρα πολυ δια τήν καλωσύνην σου. Δέν έχεις όμως δίκαιον
να παραπονησαι. Δια τα «Χρυσά» δύνασαι να λάβης σαφείς
πληροφορίας από το υπ' αριθ. 19 φύλλον μου. Εις τήν 8ην
σελίδα θα ίδης τήν σχετικήν εικόνα. Χαιρετισμούς από τόν
Σολδβ Συναγιγήραν και άσπασμούς από τήν Mis Ribelle.

— Έλαβον τήν έπιστολήν σου Κόμη Παγασών (Βόλον).
Έκείνα όλα θα δημοσιευθούν με τήν σειράν των.

— Καί τήν ιδικήν σου έπιστολήν έλαβον, άγαπητέ μου
Τρέφυλε (Φίλιατρα). Τόν έλευενόν εκείνον τόν έδιωξα από
το γραφειόν μου. Τα δια το «Πεταχτό» όλα θα δημοσιευθούν.

— Πολυ καλό το «Στήν Μελαγχρονή», φίλε Πάλιουρα
(Λαμία).

— Θα γίνη το χατήρι σου, οίλη Άποψις Βόλου Ε. Κε.
Βόλον). Το ποιηματακι σου πολυ ώραίον:

Όλ' ή φωνή μου άς γενη
Άηδόνι να κληθήση
Για σα άγαπητό μου «Φλέρτ»
Σ' Άνατολή και Δύση.

— Όλα θα γραφοϋν φίλε Λάτρι του «Φλέρτ» (Άργος).
Μην άνησυχείτε.

— Έλαβον τήν έπιστολήν σου κ. Κουτοπόνηρε Κολοκού-

θα (Σπάρτην). Εκείνα έδημοσιεύθησαν, άν και ένας κύριος
έδω σφοδρά διαμαρτύρεται έναντίον σου.

— Βεβαίως έδημοσιεύθησαν εκείνα φίλε Γυναικοδύτη
(Ναύπακτον). Το πρός τόν Πετεινόν μου ποίημά σου πολυ
καλόν.

Άγαπητέ μου Πετεινέ
Χρυσέ μου Κοκορίκο
Θέλω να δέσης και μ' εμε
Τόν μαγικό σου χρίκο.

Πολυ εύχαρίστως άγαπητέ μου. Ο πετεινός θα δέ σ η τόν
κ ρ ι κ ο ν άρκει εις να τόν λύ σ ε τ ε. Τα δια το «Πεταχ-
τό», όλα θα δημοσιευθούν.

— Έλαβον τήν έπιστολήν σας φίλτατε κ. Τ. Καρδ. (Ά-
γινάν). Ευχαριστώ πολυ. Η γελοιογραφία εκείνη νοστιμο-
τάτη.

— Απορώ πώς δέν έλάβατε το φύλλον κ. Βληχ. (Χαλκίδα).
Περίεργον. Έν τούτοις σας άποστέλλω εκείνα ποϋ μου ζη-
τείτε.

— Θα εκτελεσθη ή επιθυμία σας κ. Λαδική (Ζάκυνθος).

— Έλαβον τήν έπιστολήν σας κ. Αδερφένε (Σπάρτην) και
θα σπεύσω εις τήν εκτέλεσιν τής παρακλήσεώς σας.

— Τώρα μάλιστα εμφανούμεν κ. Νικολάου. (Λαμία) Ο
λαμπρός αυτός κύριος άς μās στείλη τήν φωτογραφίαν του
και το αντίτιμον τής δημοσιεύσεως, ως και τής ταιγχοτυπίας
τής φωτογραφίας του.

— Έλαβον τήν έπιστολήν σου κ. Καρασκώζακ (Λαμία).
Τα δια το «Πεταχτό» όλα θα δημοσιευθούν.

— Έλαβον τήν έπιστολήν σου Κέλινε τής Κιτρίνης Ά-
κακίας (Ζάκυνθος) και με εύχαρίστησιν έδωκα έντολήν πρός
εκτέλεσιν εκείνου.

— Έλαβον τήν έπιστολήν σας φίλτατε Καπότ' Αγγκαίς
(Πύργον). Ταχυδρομικώς σας άποστέλλω τὰ φύλλα εκείνα.

ΩΤΕΡΙΚΟΝ

— Τα έμαθα με πολλήν μου λύπην προσφιλή μου Κατά-
σκοπε (Ηράκλειον). Ένεργήσον το πᾶν υπέρ εκείνου, όπερ
γνωρίζεις, και τότε θα όμολογήσω, ότι έχω έν Κρήτην ά-
ληθινόν φίλον. Πώς συνέβη εκείνο; Σεις παιδιά τής άν-
δρείας Κρήτης, έδύχθητε να ύποστήτε αυτήν τήν στέρησιν;
Περίεργον μου φαίνεται πώς το ήνεχθητε.

— Τήν βαθυτάτην εύγνωμοσύνην μου κύριε Δ. Κ. (Κά-
ρον) Έλαβον και τās 10 κάρτ-ποστάλ και τὰ φύλλα εκείνα.
Δεχθήτε τās έγκαρδίας εύχαριστίας μου και είμαι στας
διαταγάς σας. Φροντίζετε άρά γε υπέρ τής εύρείας διαδόσεως
αυτοϋ του φύλλου μου;

— Χαίρετε!

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Στο παραθύρι μιὰ φορά
σε είδ' άκουμπισμένη
συλλογιζόσουν κάτι τι
και ήσουν δακρυομένη.

Έσοπασα το κεφάλι μου
να δω γιατί λυπείσαι
με συμπαιδες το ξεχασα
τίς τζίκια μου πώς είσαι
χωρίς άτιμό βαπόρι
σωστή γεροντοκόρη.

Το Μελανούρι.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΣΤΡΙΚΗ

Αν καθενός μας τ' άπλυτα
μπορούσε να τὰ πλύνη
κανείς, ως νέος Ηρακλής
κι' αυτά να ξεδιαλύνη

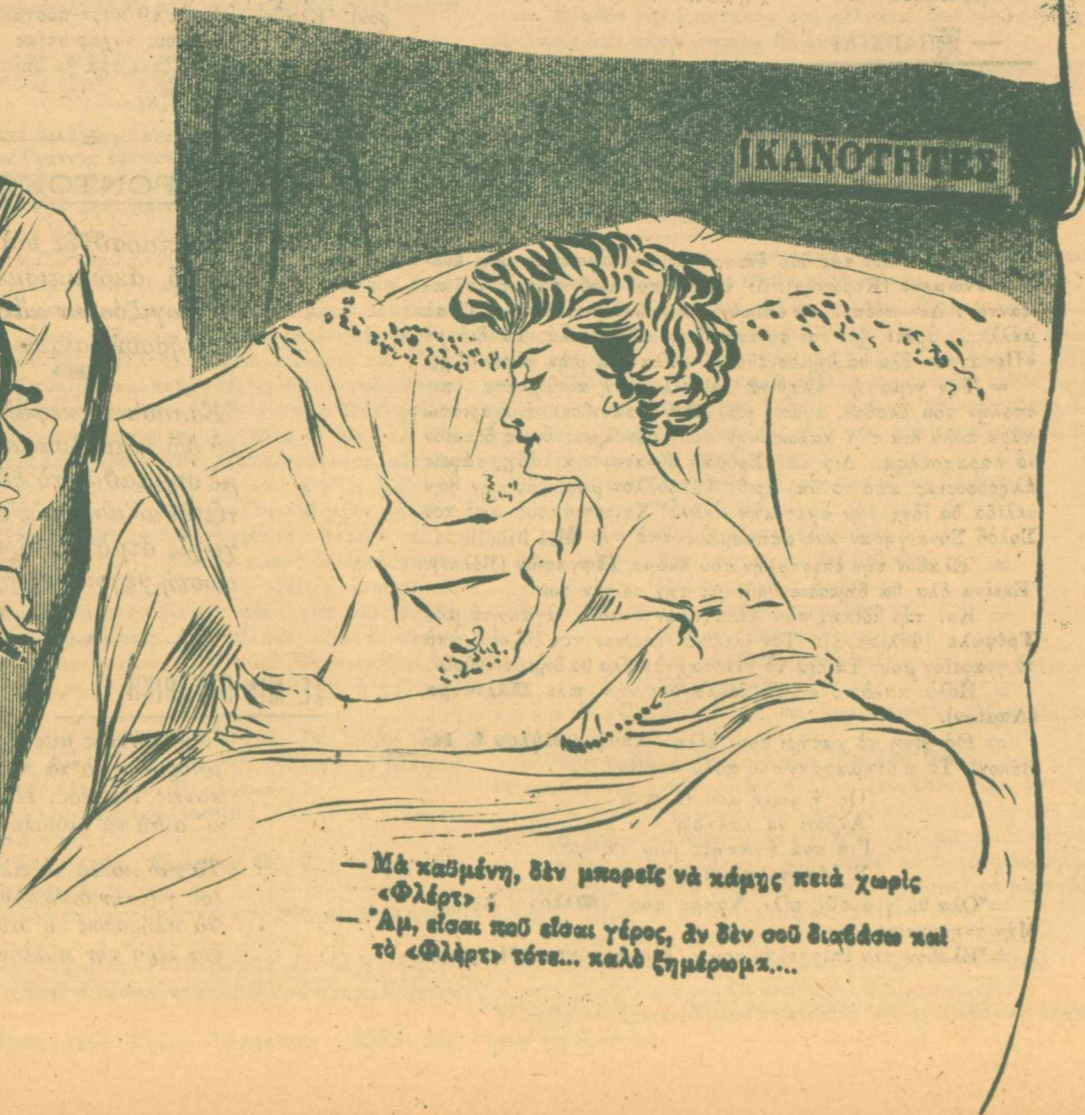
Τα ποδ' πολλά τὰ πλυσιτικά
έσδ για τήν δική σου
θα πλήρωνες σ' αυτόν κυρά,
τήν λέρα τήν πολλήν σου...

Ά-έλης.

ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑ

— Σας αγαπώ ! τρελλάινωμαι ! .. ό έρωτα άνίκατε ! ..
 — Δέν θέλω άλλο τίποτα .. να σας λατρεύω μονον !
 — Καλέ τι λέτε κύριε ; .. άργά το θυμηθήκατε.
 γιατί δέν μου τό λόγατε .. προ' έσομηντα χρόνων !

— Μά καβμένη, δέν μπορείς να κάρης πειά χωρίς
 «Φλέρε» ;
 — Άμ, είσαι που είσαι γέρος, αν δέν σου διαβάσω και
 τό «Φλέρε» τότε... καλό ξημέρωμα...

ΤΑ ΦΟΡΟΛΟΠΚΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ

— Βλέπετε κύριε Γενική ; Είνε αδύνατον να γίνη άλλος. Πρέπει ν' αφήσωμεν τούς φόρους. Αύριον να μου βάλετε εις τό χαρτοφυλάκιόν μου τό νέον φορολογικόν νομοσχέδιον διά τήν Βουλήν...

(Είς τήν Βουλήν)
 — Έχομεν ανάγκην, κύριοι, Στρατού καί Στόλου. Δέν είνε δυνατόν λοιπόν να γίνη άλλος. Εφθάσεν ή άνοιξις και πρέπει να προεπαρασκευασθώμεν. Προτείνω λοιπόν...

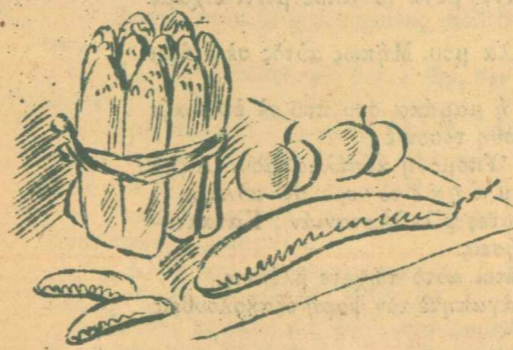
— Να φορολογηθώσιν όλα τά είδη τής παραγωγής, τής έποιας σας περιουσίας και δείγματα, άτινα ως άμα τής άγρότης των άνιέχσαν εις τό ράφι...

— Άλλά τάυτόχροτως να προστεθή εις τό φορολογικόν νομοσχέδιον τοσούτου και ή φορολογία των βαρελλών...

— Ποιος όμως θα έχη αντίρρησην, εάν διά τό νομοσχέδιον περί άχυρώσεως τής χώρας δέν ληφθώσιν ως βοηθητικά και όλα τά άχυρωτικά είδη των γυναικείων φορεμάτων ;

— Ήσπυτος δέ προτείνω τήν φορολογίαν όλων των λαχανικών τής πολυτελείας...

— Καθώς καιπαντός ντεκολτέ γυναικείων, τό έποιον ελαττώνει τήν κατανάλωσιν των φορολογουμένων ύφασμάτων.

— Άλλά μήπως δέν ανεγνώσαστε τό θαυμάσιον κεφάλαιον τοσούτου. Οδγκώ, διά τοσούτου έποικου ύπολογίζονται πέντα εκατομμύρια πικτικον έξομεία ;

— Διατί όμως να μη φορολογηθώσιν και όλα τά φύλλα, τά όποια τοποθετούνται ενάντιον των άφαιρών άγαλμάτων ;

— Οδγκώ ήταν όμως ούτε τάς παραμάνας πρέπει να λησμονήσωμεν, αλλά πρέπει να κατατάξωμεν αυτάς εις τήν κατηγορίαν τήν δημοσίως εκτιθεμένων ειδών. (Χειροκροτήματα καί ζητωκραυγές).

ΑΠΟ ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑΚΙΑ

Γ'Ο λαμπρός συνεργάτης μας και τραγικός ποιητής κ. C. Sipaill τὰ χάλιασε χονδρικός ἢ μάλλον τραγικῶς μετὴν φίλην του τὴν ... — νὰ σὰς τὴν πῶ; Τὸ πῶς τὴν ἠγάπησε καὶ πῶς κατόπιν τῆς ἔδωσε τὸ πανί της, μὰς τὰ ἐκθέτει ὁ φίλος μας στὰ δέκα τοῦ «'Αναγλύφω» μὲ γλύκα καὶ ... μὲ κ(ρ)ιθάρρα, χωρὶς βέβαια κ' αὐτὰ νὰ εἶνε κριθαρῆνια. Σήμερον δημοσιεύομεν τὰ τοιαῦτα, — ὡχ, αὐτὰ τὰ τρῖα, κ' ἀφοῦ μάλιστα γι' αὐτὰ τὰ τρῖα τὰ χάλιασαν κ' αὐτοί. — τὴν συνέχειαν δὲ θὰ ἐξακολουθήσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ εἴπαμε νὰ κάμη μίαν ἀνάλυσιν τῶν «'Αναγλύφων», μὰς ἀπαντᾷ:

Ἀγαπητέ μου Πετεινέ,
Φρονῶ πῶς λάθος ἔχετε εἰς τῶν «'Αναγλύφω» τὴν ἀρχὴν νὰ θέσω ἀναλύσεις, καὶ νὰ εἰπῶ τὴν ἐμπνευσίν πῶς ἔλαβον — μὴ τρέχετε! διαδοστέ τα κατὰ σειρᾶν, ὡς τέλος, — καὶ ἢ λύσεις, πιστεύω μόνη θὰ δοθῇ. — Ἐὰν νὰ ἐπιμείνω δὲν θέλετε στὸ ζήτημα, τότε ... ἔχω νὰ μείνω, θέτων τοὺς ἀναγνώστιας σας κριτὰς εἰς τὸ ζήτημά μας, κ' αὐτοί, πιστεύω κάλλιστα θὰ λύσουν τὸ καυῶμά μας. Χωρὶς ἄλλα νὰ λέγοιμε καὶ χάνει ὁ καιρός σας. Μένω μὲ περιέργειαν, πάντοτε ἰδικός σας.
C. Sipaill.

ΑΝΑΓΛΥΦΑ

I. Σ' Ἐμμέναν.
Μέσα εἰς τὰ τόσα πλάσματα, ποῦ σοῦχανε ῥιχτῆ, εἶλα μὲ κάλλη διαλεχτὰ καὶ εἰς τὸ πουγγί τους προῖκα, πῆγες νὰ πῶς οὐκ ἔστραβός, σὲ πόρτα μῖανοιχτή π' ἕλος ὁ κόσμος πέρασε... Ναυρῆς ἀγάτης γλύκα...

II. Σ' Ἐκείνην.
Ἀφοῦ καλά σ' ἐγγώριζε ἡ ἴσων ὅλη ἡ Ἀθῆνα, καὶ ἀπὸ πόσουσ διὰβηκες... μνηστήρας δηλαδή... μ' ἔβανες πῶς θύμονες, ὅταν λογ' ἀπὸ κείνα, τῆς γειτονιάς σου, ἄκουγες, γὰ νὰ λαλῆ παιδί!...

III Ἡ Συνέντευξις.
Ἀπὸ καιρὸ τὴν εἶχα, κλεισμένα στὴν καρδιά μου, τὴν κασιανῆ τὴ κόρη — γιατί τὴν ἐπονοῦσα!... Κι' ἔλο μέσα στὸ νοῦ μου ἴταν πῶς θὰ ἔμποροῦσα νὰ ζύγωνα κοντὰ της, νὰ σβίσω τὴ φωνή μου!...

Ὅσα δὲ φέρνει ὁ χρόνος, μόνον μὲ ὄρα βγάνει... χωρὶς νὰ θέλω μὰ βραδύα, ἔαφνον μου τὴ συστήσανε... Τραγῆ φιλία γρήγορα κ' οἱ δυὸ εἶχαμε κάνει, κ' ἀγάπη... ὅπου νόμιζες πῶς μάγα μᾶς σκορπίσανε!

Τὴν λάτρευα!... μὰ κείνη κεί... μὲ λάτρευε στὰ φέμματα!... Ὅσο κοντὰ της ἤμουνα μοῦκανε πῶς πονοῦσε!... Μὰ σὰν μακροῦ τῆς τράβαγα, εὐθὺς ὁ ἄλλα ψαρῆματα, τῆς φιλενάδας ἔτρεχε... ὁ νοῦς της, καὶ κολλοῦσε...

III. Τὸ Φιλί.
Τᾶχαμε ψῆσει πρὸ καλὰ, κ' ἔλο μαζί βρισκόμαστε, σὰν ἀδερφάκια, ποῦ ντροπὴ τὸ νὰ δὲν ἔχει σῆμα! καὶ σὲ κρυφῆ σὰν τύχαινε μερὶά ποῦ νὰ χωροῦμασε τῆς τὸ ζητοῦσα... τὸ φιλί, Μαυτή; Κακὸ μεγάλο!...

Μ' ἀγάπη μου, τῆς ἔλεγα... γιατί νὰ κατεβάζης ἕνα φιλί σὰν σοῦ ζῆτῶ τὰ μάτια σου εἰς τὸ χῶμα;... Μοῦλεγε αὐτή... «Τὰ χεῖλη σου τότε θὲ νὰ τὰ βάζης στὰ χεῖλη μου... σὰν εἴμαστε πρὸ στὸ δικὸ μας δῶμα...»

IV. Ὁ Καυγᾶς.
Σὲ λίγες ἡμέρες, καὶ τι σὰν νᾶφασε εἰς ταῖτί μου... Τῆς τῶπα... Μ' ἀπ' τὴ φούρα της κόντευε νὰ μὲ πνίξῃ! Εὐθὺς θυμόνοιας κ' ἔγῳ, ἤρθαμε σὲ μὲ ὄψι!... Καλλιτέρα!... Ἄν τὴν ἔπαυρα... au revoir ζωή μου!...

Δὲν ἴταν κείνη ποῦ κλειστὴ στὸ νοῦ μου εἶχα... ἡ ἴδια... καὶ μ' ἐνοοῖτε κάλλιστα... δὲν προχωρῶ πρὸ φτάνει... Πῶς σῶθηκα!... κᾶθε νυχτὶα φτεαρόνταν... μὲ φτιασιδιά, κ' ἄγγελος μ' ἔπρος μου... Μπόραγε κανεὶς κακὸ νὰ βάνῃ;

Ἀχ!... μ' ἀπὸ τότε... τᾶκανα τὰ μάτια μου σαράντα!... κ' ἄμ' ἄλλη μοῦ συστήθουνε κόρη καμμιὰ καλή, προτοῦ τῆς πῆσω εἰς τὸ πλευρὸ κ' ἄρχισω τὴν ἀβάντα διὰ στεφάνι... ἔρευνα!... στὴ γλώσσα ποῦ μιλεῖ!...
Μάρτιος — 1904.

C. SIPAILL.
Ἡ συνέχεια, ἡ τόσον περιέργως τῶν ἄλλων πέντε «'Αναγλύφω» εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΠΕΤΑΧΤΟ ΦΛΕΡΤ

— ΑΘΗΝΑΙ —

* Μὰ πότε ἐπὶ τέλους θὰ τελειώσουν αὐτοὶ οἱ ἔρωτες σου ἀγαπητέ μου κ. Περ. Γε. δικηγόρε μετὰ τῆς Δοσ Καλυψούς;
— Περιέργον! Αὐτὴ εἶνε τόσον λαμπρὰ κόρη. Διατί λοιπὸν δὲν ἀποφασίζεις τοὺς γάμους σου;
— Καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἀσχολεῖται μαζί σου τὸ «Φλέρτ».

* Δὲν ἐνοοεῖς νὰ ἡσυχάσης καυμένε Λεων. τοῦ Παγκρατιοῦ.
— Τί διάβολο ἀφοῦ δὲν σὲ θέλουν, ἔσοπᾶς μὲ τὰ τραγούδια σου στοὺς γειτόνους.
— Φρονίμευσε γιατί θὰ βρῆς τὸν μελεᾶ σου.

* Λοιπὸν Μαρ. Ἄντ. μετὰ τὸ ἀπρὲ μιντὶ εἶχαμε κλάμματα, ἔ;
— Μὰ γιατί κοπέλλα μου. Μήπως αὐτὸς σὲ βιάζει νὰ τὸν πάρης.
— Καὶ ἡ καυμένη ἡ μαμάκα σου ποῦ σὲ ἐφώνασε «περιστερᾶκι» ἐσυγχίσθη τόσον ἔ;
— «Ε, τί νὰ γείνη. Ἰπομονὴ κοπέλλα μου. Ἄλλὰ τί ὑπομονὴ τώρα, ποῦ μ π ἦ κ ε τὸ νερὸ στ' αὐλάκι.

* Πῶς πάνε οἱ ἔρωτες φίλε Ἀρτανιάν; Κατακτήσεις μανθᾶνός κατακτήσεις.
— Μὰ σεῖς οἱ σπαθᾶτοι αὐτὸ τῶχετε βλέπετε.
— Μὰ δὲν μοῦ λές ἀγαπητέ τὸν ψαρή ἐξακολουθεῖς νὰ ἰππεύης.
— Φαντάζομαι τί χαρὰ ποῦ θάχει ἡ Τκμ.

* Ἦτις, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω εἶνε τώρα στὰς δόξας της.
— Φρονῶ ὅμως ἐτι εἶνε καλὸ κορίτσι ἂν καὶ πολλὰ μοῦ ἔχουν γράψει γι' αὐτήν.
* Φίλτατε κ. Γ. Μ. σπουδαστὰ τῆς Ἀκαδημίας, νομιζῶ δὲν τὴν κατέκτησες ἀκόμη τὴν Β.

* Ἐτσι φρονῶ τοῦλάχιστον ἂν καὶ σὺ λέγης ἐτι τρελλαίνεται γιὰ σέ...
— Φρόντισε λοιπὸν νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ λεγόμενα.
* Θραῦσιν κάμνετε μανθᾶνὸν στὴν γειτονιά σας δεσποινίδες μου Ἀρ. καὶ Κ.

* Τί διάβολο! Μὲ ἔλον τὸν κόσμον τὰ βάλατε;
* Καὶ σεῖς στὴν ὁδὸν Ἀπόλλωνος δεσποινίδες Ἀ. καὶ Α. ἀκόμη μὲ τοὺς μαραγκοὺς ἐξακολουθεῖτε;
— Κάθε μεσημέρι σωτὸ πανηγύρι κάμνετε.
* Τί ἔμαθα κ. Βργ.; Πολύ, πολὺ ἐλυπήθην.

* Σεῖς νὰ ἀπειλεῖτε τὰ λαμπρὰ ἐκείνη κορίτσια; Καὶ διατί; Διότι δὲν σὰς ἔδωσαν τοὺς μενεξέδες των. Εὔγε σας.
— Καὶ εἶνε τόσον εὐγενεῖς κοπέλλες αἱ Μαρ. καὶ ἡ Ἀρ. Σρ. Ἰδῶς δὲν ἐσεδάσθησεν τὴν τελευταίαν;

— Καὶ ἂν ὄχι δι' ἄλλο τίποτε, διὰ τὴν Δίδα ἀδελφήν της τοῦλάχιστον, ἦτις ὡς μοῦ λέγουν εἶναι τόσον ἐξυπνη καὶ εὐγενής κόρη.
— Δὲν θέλω νὰκούσω λοιπὸν τίποτε ἄλλο. Σύμφωνοι;

* Λοιπὸν καλὴ μου Δεσποινὶς Ἀκριβ. τῆς ἑδοῦ Ζαλόγγου ἐπαύσατε τὰς χρηματιστικὰς καὶ ἐκμεταλλευτικὰς ἐργασίας σας;
— Διατί ἄρᾳ γε; Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ μάθω.
* Φίλτατε κ. Ὁδ. ἑδὸς Μαυρομ. πῶς τὰ περνᾶς μὲ τῆς σπητωμέναις ποῦ μένουν ἴς αὐτὸ τὸ σπῆτι;

* — Στὴν κηδεῖα καλὰ βέβαια τὰ πέρασες. Δὲν ἀμφιβάλω.
* Καὶ σεῖς Δις Μ. τοῦ δημ. σχολ. Νεап. νὰ παύσετε τοὺς ἐρωτάς σας μὲ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ μὲ τοὺς διδασκάλους, διότι κατηντήσατε ἀνυπόφορος.
— Αἰεταίεγε

— ΑΙΕΤΑΙΕΓΕ

* Λοιπὸν ὠραία μου μοδίστρα Ὀλγα πῶς πάνε οἱ αἰώνιοι ἀρραβῶνες μὲ τοὺς κ. κ. δικηγόρους;
— Ἄλλὰ καὶ μὲ τὸν τελωνοφύλακα πῶς πάνε αἱ σχέσεις; Γιὰ θυμήσου τὸ τζάμι!...
* Γλυκεῖα μου κοπέλλα Φ. (ἑδὸς Κρ.) ἔλοι οἱ γυμνασιόπαιδες εἶνε τρελλοὶ μαζί σου.

* Πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ σὲ γνωρίσω γιὰ νὰ ἰδῶ εἶσαι τόσον λοιπὸν ἔμμορφη;
* Καὶ σεῖς καλὴ μου κοπέλλα τῆς (ἑδοῦ Ἀρτέμιδος) ἐξακολουθεῖ τὸ φλέρτ μὲ τὸν κ. Γκ;
* Μὴν διστάζετε καθόλου κορίτσι μου. Τὴν δουλεῖα σας.

* Λοιπὸν πῶς πάει τὸ φλέρτ κ. Μ. Ἄν. μὲ τὴν Δίδα Νίτσαν;
— Μανθᾶνω ἐτι εἰσθε πολὺ ταιριαχτὸ ζευγάρι.
— Τί ἔμμορφα! Μὲ τὴν διαφοράν ὅμως ἐτι σὺ ἀργεῖς νὰ περνᾶς καὶ γι' αὐτὴ στενοχωρεῖται.

* Νὰ μὴ λησμονῆς λοιπὸν ἄλλοτε ἀγαπητέ.
* Εὔγε φίλτατε κ. Τ. Π. Π. Κ. Τᾶψησες λοιπὸν χονδρικῶς μὲ τὴν Δίδα Ὀλ.
— Φαντάζομαι τί χαριτωμένος ποῦ θὰ εἶνε ὁ ἔρωτας σας.
— Ἄλλὰ γιὰ πέστε μου ὁ κ. Ι. Φρ. δὲν σὰς ἠννόησε ἀκόμη;

* Φαινέται ὄχι ἔως τώρα. Ἄλλὰ καὶ ἐὰν σὰς ἐννοήση θὰ τοῦ κάμω ἐγὼ μίαν σύστασιν.
— Νὰ μὴ σὰς ἐνοχλήσῃ καθόλου δηλαδή.
— Γιατί ἄλλως τε; Ἀφοῦ σὺ ἀγαπητέ Π. Π. Κ. εἶσαι τόσον ὠραῖος νέος!...

* Ἄλλὰ καὶ σὺ ἀγαπημένε μου Ι. Δρ. ἐρρίχθηκες χονδρικῶς ἔμαθα τῆς δίδος Στ.
— Σωστὴ δηλαδή καὶ ὠμορφη κωμωδία. Ὁ Τ. Π. Κ. μὲ τὴν Ὀλ. Σὺ ὁ Δρ. μὲ τὴν Στ., καὶ ἡ Ὀλ. πάλιν κοροῖδεῖε τὸν Μρ.
— Μπράβο σας. Περνάτε δηλαδή μιὰ χαρὰ.

* Ὅχι δὰ καὶ τόσον στὰ φανερὰ τοὺς ἐρωτάς σας δεσποινὶς Α. (ἑδὸς Ν.) μὲ τὸν κ. ὑπάλληλον.
— Δὲν ἔχω ἀντίρρησην ἐτι εἶνε καθολικὴν ἄξιος τῆς ἀγάτης σου, ἀλλὰ εἶνε καὶ λίγο μπερμπαντάκος.
* Ἐτσι λοιπὸν ἀγαπητὴ μου μαθήτριά Μαρ. Μαρ. σὲ εἶδαν στὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη μὲ δύο καθβαλιέρους;

* Καὶ τὸ περιέργον εἶνε ἐτι καὶ οἱ δύο εἶνε γυμνασιόπαιδες.
— Εἶνε βέβαια οἱ κ. Κ. Μ. καὶ Ἄλ. Σ. καλὰ παιδιὰ χωρὶς ἄλλο.
* Λοιπὸν ἐφαρμόζετε τὸ φλέρτ χονδρικῶς στὴν ἐκκλησίαν φίλτατῆς δεσποινὶς Ὀ.

* — Μὲ τὸν διπλανόν σας προχθὲς τὸν κ. Α. δὲν εἶχατε ἡσυχίαν, ἀφοῦ ἐγελοῦσατε διαρκῶς.
* Καὶ σεῖς διοπτροφῆροι τῆς ἑδοῦ Α. γιατί δὲν ἡσυχάζετε;

* Ἐχετε ξετρελλᾶνε ἔλους τοὺς νέους.
* Καλὴ μου Μαρίκα τὸ παρακάματε μὲ τὸν Νὰ (Λαμῖαν), διότι τὰς σχέσεις σας τὰς ἐνοοῖσε ἔλος ὁ κόσμος.
— Κι' αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ Ἰωάν. πόσον ζηλεύει!

* — Γιατί δὲν φαίνεσθε καὶ σ' αὐτὸν λιγάκι ἐλεήμων;
* Καὶ σεῖς φίλτατοι κ. Ν. Α. καὶ Α. Β. (Λαμῖαν) τὴν γειτονιά ἀναστατώνετε μὲ τὰ συνθήματά σας.
— Καὶ ἔλα αὐτὰ γιὰ νὰ γείνουν τὰ ραντεβοῦ σας μὲ τὰς δύο ἀδελφάς.

* — Χωρὶς ἄλλο ὅμως ἢ μιὰ ἀπ' αὐταῖς, ἡ μοδίστρα εἶνε πολὺ ἐξυπνος.
— Καὶ βέβαια ἀφοῦ ἔχει διαλέξεις ὡς τόπον συνεντεύξεων τὸ περιβολάκι.
* Ὁραία μου κοπέλλα, εἶσαι ἀληθῶς ὠραία ἀφοῦ εἶσαι κόρη τῆς γῆς τοῦ Εὐρώτα (Σπάρτην).

* Ἄλλὰ γιατί εἶσαι τόσον σκληρά;
— Τόσοι καὶ τόσοι σὲ θαυμάζουν, ἀλλὰ σεῖς μόνον ἐκείνον τὸν λόγιον προτιμάτε.
* Ἄλλὰ γιὰ τοῦτο δὲν σὰς κατολογοῦ δίδλου.
* Νὰ ζήσητε καὶ νὰ τὰ χιλιάσετε ἐξοχώτατε κ. Δημ. Τζ. (Ζάκυνθον).

* — Εἵκοσιν γάμους ἔως τώρα λοιπὸν ἔ; Καὶ προχθὲς ὁ εἰκοστὸς πρῶτος.
— Μπράβο φίλε μου. Σὺ ἔχεις τὸ ρεκόρ καὶ ἂν θέλης στείλε μου νὰ δημοσιεύσω τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐξοχότητός σου.
* Ὁραία μου δεσποινὶς Χ. (Ναύπακτον) τὸ παρακάματε μὲ τὸν κ. Ἄν.

* — Πρόσεξε κορίτσι μου γιατί ὁ Α' σὲ ἔχει ἐννοήσει στὰ καλὰ.
— Αἰπαρχιαί

— Αἰπαρχιαί

* Διατί τόσον ψυχρὰ δεσποινὶς Κατίνα (Λαμῖαν) πρὸς τὸν ἑραστήν σας τὸν κ. Μ. Μ.
— Ἄ, ἐνοῶ. Θὰ σὰς ἀρέσει ὁ φίλος του, ὁ γυμνασιόπαις Α. Π.
— Δὲν κάμνετε καθόλου καλὰ νὰ εἰσθε τόσον ἀσταθής. Τοῦλάχιστον ἐγὼ αὐτὴν τὴν συμβουλήν σας δίδω.

* Καὶ σὺ φίλτατε Γρ. (Λαμῖαν) πῶς πηγαίνουν τὰ ραντεβοῦ μὲ τὴν δεσποινίδα Ἰφ.
— Καλὰ ἀναμφιβόλως. Προσέξατε ὅμως γιατί σὰς ἠννόησε κάποιος ζηλιάρης καὶ διαρκῶς μοῦ γράφει γιὰ σὰς.
* Πολὺν ἀέρα ἔχετε πάρει καλὴ μου διδασκάλισσα τῆς Πργ. (Ἄργος).

* Δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ δουλειές σας, νὰ γίνωνται μυστικώτεροι;
* Πῶς πάνε αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Δίδα Α. Κ. ἀγαπητὴ μου Στ. Σω (Χαλκὶς ἑδὸς Ἀρ.);
— Εὔχομαι πρόδο καὶ εὐτυχίαν.

* Τὰ ὑψηλά σου κολλάρα τὰ πανύψηλα κινοῦν τὸν γέλωτα ἔλων τῶν Λαρισσιῶν ἀγαπητὴ μου Σουελ. (Δάρισσαν).
— Συμμορφώσου λοιπὸν καὶ γίνου τῆς προκοπῆς.
* Ἀγαπητέ μου μικρὲ Σ. Δ. Φ. (Βόλον) χονδρικῶς τᾶχεις ψῆσει μανθᾶνὸν μὲ τὴν νοστιμούτικη Κ. Α.

* — Ναι, ἀλλὰ σὲ ἔχει ἐννοήσει ἡ γειτονιά. Πρόσεξε λοιπὸν.
* Αὐτὸν λοιπὸν ὄχι τὴν προσεχῆ Πέμπτην, ἀλλὰ τὴν Πέμπτην τοῦ Πάσχα μὲ χίλια φιλιά.

ΣΑΜΜΑ ΤΗΣ ΑΙΟΓΑ

— Έγώ 'μαι υπερήφανη, σὰς βεβαιῶ, πολὺ
 κ' ἡ μητρικὴ μου ἡ καρδιά βαθεῖα—βαθεῖα εὐφραίνεται
 γιὰτ' ὅποιος ἰδῆ τὴν κόρην μου ἀμέσως τὴν φιλεῖ
 καὶ δὲν ἐτέλμησε κανεὶς νὰ 'πῆ πῶς τὴν συχαίνεται.
 Κ' οἱ παῖδ' εὐγενικώτεροι προσφέρουν ἰσα—ἰσα
 χάδια στὴν κόρη μπελικά καὶ στὴ μαμά. . . . μαχατσιόσια

7931φ9